

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **P. P.**, zast. JUDr. Ing. Václavem Pátkem, advokátem v Praze 1, Vodičkova 30, (od 14. 6. 2013 zast. JUDr. Ing. Helenou Horovou, LL.M., advokátkou v Praze, V Luhu 754/18) proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství v Brně** (jako nástupci Finančního ředitelství v Hradci Králové), se sídlem v Brně, Masarykova 31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 8. října 2012, čj. 5811/12-1500-601040, t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

**II. Žalobce je p o v i n e n zaplatit žalovanému náklady řízení ve výši
1 584,66 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

K projednávané věci krajský soud v úvodu uvádí, že zákonem č. 456/2011 Sb., účinným ke dni 1. 1. 2013, došlo ke zrušení finančních ředitelství (ust. § 19 odst. 1 této právní úpravy). Na jejich místo nastupuje Odvolací finanční ředitelství, s nímž

bude dále krajský soud jednat jako s žalovaným (ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

Včas podanou žalobou namítal žalobce nezákonnost shora uvedeného rozhodnutí, jímž Finanční ředitelství v Hradci Králové (dále jen „žalovaný“) zamítlo jeho odvolání do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) o nařízení daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb.

V podané žalobě označil žalobce za předmět sporu otázku promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky po zákonem stanovené lhůtě. Vyslovil přesvědčení, že byl zkrácen na svých právech v důsledku napadeného rozhodnutí žalovaného (a potažmo i důsledku postupu prvostupňového orgánu v rámci daňového řízení předcházejícímu odvolacímu řízení). Postup žalovaného byl dle jeho mínění v rozporu s jednotlivými ustanoveními zákona č. 337/1992 Sb., zákona o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“) a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Konkrétně žalovaný dle žalobce porušil:

- a) pravidla pro určení lhůty pro vyrozumění o povinnosti platit penále dle ustanovení § 63, resp. 37b zákona o správě daní, když žalovaný neakceptoval námitku promlčení dle § 70 této právní úpravy;
- b) základní zásady správy daní, představované ustanoveními § 5 a § 6 daňového řádu, když žalovaný postupoval v rozporu s právním předpisem a popíral žalobcovo právo uplatnit námitku promlčení v průběhu vymáhacího řízení; a
- c) zásadu legitimního očekávání, když žalovaným nebyla respektována ustálená judikatura.

Ke skutkovým okolnostem pak uvedl, že Finanční úřad v Hradci Králové vydal dne 19. 4. 2012 rozhodnutí č.j. 200456/12/228940608126 - exekuční příkaz na příkázání pohledávky z účtu. Podle něho měl správce daně evidovat na osobním daňovém účtu žalobce nedoplatky v celkové výši 241 833 Kč. Mezi správcem daně uváděnými nedoplatky byly dále nedoplatky na penále u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2000 a 2001.

Exekucí tak byly vymáhány částky dle následujících rozhodnutí správce daně:

1. 195667/05/228913/6227 ze dne 14. 10. 2005 (DPFO) ve výši 21 393 Kč
2. 257188/07/228913/2196 ze dne 10. 12. 2007 (penále ve vztahu k roku 2000) ve výši 76 625 Kč;
3. 249645/09/228915602196 ze dne 27. 10. 2009 (penále ve vztahu k roku 2001) ve výši 135 583 Kč;
4. 272233/09/228915604193 ze dne 9. 12. 2009 (penále ve vztahu k roku 2005) ve výši 5 444 Kč;
5. 272234/09/228915604193 ze dne 9. 12. 2009 (penále ve vztahu k roku 2006) ve výši 2 788 Kč.

Žalobce dále uvedl, že v odvolání napadl nezákonnost vymáhání položky č. 1 ve výši 21 393 Kč, protože částka daňového nedoplatku na dani z příjmů fyzických osob

odpovídající této položce již byla žalobcem v době vymáhání dobrovolně uhrazena. Současně v souladu s ust. § 70 zákona o správě daní uplatnil námitku promlčení, když upozornil na skutečnost, že částky penále ve vztahu k roku 2000 a 2001 (položky 2. a 3. z exekučního příkazu) byly vyměřeny po uplynutí promlčecí lhůty vybrat daň. Dále uvedl, že jeho odvolání bylo zamítnuto a exekuční příkaz na přikázání pohledávky z účtu nabyt dne 8. 10. 2012 právní moci.

Dále žalobce konstatoval, že předmětem nezákonného vymáhání v případě 1. položky z exekučního výměru je vymáhání částky po jejím zaplacení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rozebíral splatnosti doměřené daně za rok 2001, přičemž odvolací námitka v tomto směru se nezabývala prekluzí, ale zánikem tohoto daňového nedoplatku před vedením exekučního řízení přikázáním pohledávky z účtu. Rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, když se na odvolací námitku nereagoval. V důsledku napadeného rozhodnutí tak dle žalobce hrozí, že peněžní ústav Komerční banka, a.s., nyní po obdržení potvrzení o nabytí právní moci exekučního příkazu, bude odepisovat peněžní prostředky žalobce dle § 190 daňového řádu i na částku 21 393 Kč, přestože tato již byla uhrazena.

K nezákonnému vymáhání 2. a 3. položky exekučního příkazu žalobce uvedl, že jde o nedoplatek na penále k daňové povinnosti na dani z příjmů za rok 2000 a 2001. U těchto položek žalobce namítal překročení zákonné lhůty. Žalovaný námitku promlčení odmítá, neboť dle jeho názoru jde do rozhodnutí, která jsou vykonatelná a uplynuly veškeré lhůty pro podání opravného prostředku. Žalovaný, jak žalobce zdůraznil, chybně interpretuje právo žalobce uplatnit námitku promlčení. Žalobce uvedl, že platební výměr na penále ve vztahu k daňové povinnosti roku 2000 se pravomocným stal v roce 2008, tj. po zákonem stanovené šestileté lhůtě pro vymáhání nedoplatku. Stanovit nedoplatek na penále ve vztahu k roku 2000 bylo možné nejpozději do 31. 12. 2007. Dále uvedl, že platební výměr na penále ve vztahu k daňové povinnosti roku 2001 se stal pravomocným v roce 2009, tj. opět po zákonem stanovené šestileté lhůtě pro vymáhání nedoplatku. Stanovit nedoplatek na penále ve vztahu k roku 2001 bylo možné nejpozději do 31. 12. 2008.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu, jak žalobce dále uvedl, vyplývá, že penále je hmotně právní povinností, která vzniká přímo ze zákona. Vydání platebního výměru na penále je deklaratorním rozhodnutím. Dle rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2011, č.j. 5 Afs 35/2009-269 platí, že skutečnost, kdy byl vyměřen samotný nedoplatek, je pro určení počátku běhu šestileté lhůty nerozhodná. Rozhodnutí o stanovení penále lze vydat pouze v šestileté lhůtě od konce roku, ve kterém nastala splatnost příslušné daně. Odmítnutím námítky promlčení s odkazem na vykonatelnost lze dovodit, že žalovaný přiznává, že platební výměry byly vydány po uplynutí zákonné lhůty. Žalovaný odůvodnil odmítnutí námítky promlčení odkazem na závěry rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, které se dotýkalo otázky temporálního účinku rozhodnutí rozšířeného senátu. Právní závěr žalovaného označil žalobce za nelogický, protože v daném řízení nedochází k použití mimořádných opravných prostředků. Skutkové okolnosti jsou takové, že u žalobce probíhá řízení ve stádiu řádného opravného prostředku při vymáhání daňových

nedoplatků a žalobce v tomto stádiu uplatnil námitku promlčení. Žalobce se nedovolával, aby pravomocně ukončené vymáhací řízení bylo znovu otevřeno mimořádným opravným prostředkem. Zákon o správě daní v ustanovení § 70 nestanovil žádné omezení pro vznesení námitky promlčení. Není sporu o tom, že správce daně nedokázal včas vystavit deklaratorní rozhodnutí a tudíž nemohl včas vybrat daňové nedoplatky za vzniklé penále ve vztahu k daňové povinnosti roku 2000, resp. 2001. Žalobci patří zákonné právo na námitku promlčení. Pokud žalovaný přiznává, že správce daně vydal rozhodnutí o stanovení penále po uplynutí zákonné lhůty, nemůže se nyní dovolávat temporálních účinků u dosud probíhajícího řízení ve vazbě na řádný opravný prostředek.

Žalobce zdůraznil, že v současném řízení navazujícím na řízení ve věci řádného opravného prostředku v souvislosti s vymáhacím řízením se objevila nezákonnost rozhodnutí, na kterém vymáhací řízení stojí. Postupu žalovaného brání teorie „plodu z otráveného stromu“. Toto nezákonné rozhodnutí je ve své podstatě otráveným plodem a pro další vymáhací řízení tedy nepoužitelné. Z nezákonnosti nikdy nemůže vzniknout zákonnost. Žalovaný ve své podstatě brání žalobci uplatnit právo námitky promlčení dle § 70 zákona o správě daní. Vymáhací daňové řízení dosud nebylo ukončeno, a proto je žalobce stále oprávněn v jeho rámci námitku promlčení uplatnit. Zákon o správě daní je v ustanovení § 70 jednoznačný a bez výjimek.

Žalobce dále uvedl, že v návaznosti na žalobní námitky ve věci vymáhání částek již uhrazených a vymáhání částek, u kterých byla uplatněna námitka promlčení, byla v odvolacím řízení uplatněna i námitka na nezákonnost stanovení výše exekučních nákladů. Žalovaný nezákonně stanovil exekuční náklady ve výši 4 836, tj. 2% z celkově vymáhané částky. Vzhledem k tomu, že celková výše byla stanovena nezákonně, musí být výše nákladů na exekuci snížena. Za situace, kdy exekuce je pro výše uvedené důvody nezákonná v položkách 1 až 3 exekučního příkazu, výše nákladů na exekuci by neměla přesáhnout částku 500 Kč.

V závěru žalobce shrnul, že

- 1/ vymáhací řízení ve věci nedoplatku dle rozhodnutí ze dne 14. 10. 2005 č.j. 195667/05/228913/6227 (DPFO) ve výši 21 393 Kč je vedeno nezákonně, když částka uvedená v exekučním příkaze byla již uhrazena.
- 2/ vymáhací řízení ve věci nedoplatků vzniklých na základě rozhodnutí ze dne 10. 12. 2007 č.j. 257188/07/228913/2196 (penále ve vztahu k roku 2000) ve výši 76 625 Kč a rozhodnutí ze dne 27. 10. 2009 č.j. 249645/09/228915602196 (penále ve vztahu k roku 2001) ve výši 135 583 Kč je vedeno nezákonně.
- 3/ exekuční náklady ve výši 4 836 Kč uvedené v exekučním příkaze byly stanoveny v rozporu se zákonem a jejich vymáhání je nezákonné.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb byla exekučním příkazem nařízena dle vykonatelného výkazu nedoplatků č. j.: 439577/11/228915604193. Ke dni 17. 4. 2012 evidoval správce daně za žalobcem nedoplatky na dani z příjmu fyzických osob podávajících přiznání po lhůtě splatnosti v celkové výši 241 833 Kč, z toho 21 393 Kč nedoplatek daňové povinnosti roku

2001, (v exekučním příkazu nedoplatek uveden pod pořadovým č. 1). Dle údajů evidence placení daní byla částka 21 393 Kč připsána na osobní daňový účet žalobce dne 9. 5. 2012, tedy po vydání exekučního příkazu č. j.: 200456/12/228940608126 ze dne 19. 4. 2012. Správce daně rozhodnutím ze dne 11. 5. 2012 č. j.: 249260/12/228940608126 rozhodl o částečném zastavení daňové exekuce příkazáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb v částce 21 393 Kč se zdůvodněním, že platbou ze dne 9. 5. 2012 došlo k částečné úhradě vymáhaného daňového nedoplatku. Žalovaný proto námitku odvolatele o nezákonnosti vymáhání částky 21 393 Kč odmítl.

Žalovaný konstatoval, že rozhodnutí, kterými byly daňové povinnosti stanoveny, jsou v právní moci, uplynul den jejich splatnosti a zákonná lhůta pro podání odvolání proti těmto rozhodnutím již uplynula. Žalovaný proto zejména zkoumal, zda pro vydání rozhodnutí v řízení vymáhacím byly splněny veškeré zákonem stanovené podmínky a zda rozhodnutí samo má všechny náležitosti, jak jsou vyžadovány ustanoveními daňového řádu. Odkázal na usnesení rozšířeného senátu NSS 8 As 47/2005–86, dle kterého „Změna či zpřesnění judikatury není dostatečným důvodem pro využití mimořádných opravných prostředků ve věcech týkajících se stejného právního problému, které však byly před vydáním usnesení rozšířeného senátu pravomocně skončeny ve správním řízení a proti kterým nebyla v odpovídající lhůtě podána správní žaloba“. Jelikož dodatečná platební povinnost byla stanovena v r. 2005, tedy před nálezem Ústavního soudu sp.zn. I. US 1611/07 ze dne 2. 12 2008, posoudil odvolací orgán tuto námitku jako nedůvodnou.

Namítanou nezákonnost vymáhání daňového nedoplatku pro uplynutí lhůty pro placení žalovaný rovněž odmítl. Daňová povinnost roku 2001 byla doměřena rozhodnutím č. j.: 195667/05/228913/6227, se splatností dne 12. 1. 2006. Podle § 70 odst. 1 zákona o správě daní, se právo vybrat a vymáhat daňový poplatek promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným. Promlčecí lhůta v délce šesti let tedy počala běžet dnem 1. 1. 2007 a s odkazem na ustanovení § 264 odst. 5 daňového řádu by prekluze nedoplatku nastala dne 1. 1. 2013.

Dále žalovaný uvedl, že nedoplatky uvedené v odvoláním napadeném exekučním příkaze pod pořadovým č. 2. a 3. v částkách 76 625 Kč a 135 583 Kč, jsou daňovým penále daně z příjmu fyzických osob podávajících přiznání roku 2000 a 2001, doměřené v roce 2004, resp. 2005. Výměry daňového penále byly sděleny ve dnech 10. 12. 2007 a 27. 10. 2009. Námitku, dle které byly tyto částky penále stanoveny po uplynutí lhůty, v níž se promlčuje vybrání daně, žalovaný odmítl, neboť je uplatněna proti rozhodnutím, vydaným v letech 2007 a 2009, která jsou vykonatelná a uplynuly zde veškeré lhůty pro podání opravného prostředku. Žalovaný zároveň posuzoval námitku proti stanovení počátku běhu lhůty pro vyznění dlužníka o předpisu penále, která odkazuje na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j.: 5 Afs 35/2009-269, ze dne 22. 3. 2011. Podle tohoto rozhodnutí lze daňového dlužníka vyzníet o předpisu penále ve lhůtě, která začne plynout od data původní splatnosti daně. Žalovaný přihlédl k usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j.: 8 As 47/2005 – 86 ze dne 21. 10. 2008, jeho části VIII. nazvané „K temporálním účinkům rozhodnutí

rozšířeného senátu“, dle které „změna či zpřesnění judikatury není dostatečným důvodem pro využití mimořádných opravných prostředků ve věcech týkajících se stejného právního problému, které však byly před vydáním usnesení rozšířeného senátu pravomocně skončeny ve správním řízení a proti kterým nebyla v odpovídající lhůtě podána správní žaloba“. Žalovaný uzavřel, že účinky usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 5 Afs 35/2009-269 jsou orientovány výlučně do budoucna a jelikož k doměření daňové povinnosti v posuzované věci došlo v roce 2005, je zřejmé, že závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu 5 Afs 35/2009-269 na posuzovanou věc nedopadají.

Při nařízeném jednání odkázal pověřený pracovník žalovaného na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Konstatoval, že odkaz žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 35/2009 není příhodný, neboť by postup dle tohoto rozhodnutí byl v rozporu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vydaným pod sp. zn. 8 As 47/2005. V něm Nejvyšší správní soud jednoznačně uvedl, že závěry předchozího rozhodnutí mají výlučně účinnost do budoucna a věci, které byly před jeho vydáním pravomocně ukončeny, není možné podle tohoto rozhodnutí posuzovat.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s.ř.s. a po přezkoumání obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným je zřejmé, že daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb byla exekučním příkazem nařízena dle vykonatelného výkazu nedoplatků č. j. 439577/11/228915604193 sestaveného ke dni 7. 12. 2011. Je tedy zřejmé, že ve smyslu ust. § 176 odst. 1 písm. a/ daňového řádu byl správce daně oprávněn přistoupit k vymáhání daně a to za existence exekučního titulu ve formě výkazu nedoplatků sestaveného z údajů evidence daní.

Správce daně tak evidoval za žalobcem nedoplatky na dani z příjmu fyzických osob v celkové výši 241 833 Kč a to k datu 17. 4. 2012.

První žalobcova námitkami směřovala proti vymáhanému nedoplatku ve výši 21 393 Kč vážícímu se k daňové povinnosti roku 2001. Žalobce namítl, že tato daňová povinnost již byla dobrovolně uhrazena. K této námitce krajský soud ze správního spisu zjistil, že dle údajů evidence placení daní byla částka 21 393 Kč připsána na osobní daňový účet žalobce dne 9. 5. 2012, tedy po vydání exekučního příkazu ze dne 19. 4. 2012. Správce daně následně rozhodnutím ze dne 11. 5. 2012 daňovou exekuci příkázáním pohledávky z účtu u poskytovatele platebních služeb v této částce 21 393 Kč zastavil se zdůvodněním, že platbou ze dne 9. 5. 2012 došlo k částečné úhradě vymáhaného daňového nedoplatku. Krajský soud tak proto stejně jako žalovaný považuje námitku žalobce o nezákonnosti vymáhání částky 21 393 Kč za nedůvodnou.

Dále žalobce namítal, že vymáhání položek č. 2. a 3. exekučního příkazu je nezákonné, neboť částky penále ve vztahu k roku 2000 a 2001 byly vyměřeny po uplynutí promlčecí lhůty pro vyměření daně. Ani tuto námitku nepovažuje krajský soud za důvodnou. Z průběhu daňového řízení je zřejmé, a tato skutečnost byla stvrzena i žalovaným, že rozhodnutí, kterými byly daňové povinnosti stanoveny, jsou v právní moci, uplynul den jejich splatnosti a rovněž uplynula zákonná lhůta pro podání odvolání proti těmto rozhodnutím. Je zřejmé, že zahájení daňové exekuce a vydání exekučního příkazu tak bylo ze strany správce daně legitimní, neboť byla splněna základní podmínka a to existence exekučního titulu ve formě výkazu nedoplatků stanoveného z údajů evidence daní. Podkladem pro vznik tohoto titulu byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí na stanovení daňové povinnosti a potažmo penále. Pokud k této otázce odkazuje žalobce na judikaturu Nejvyššího správního soudu uvedenou v usnesení rozšířeného senátu sp. zn. 5 Afs 35/2009, dle něhož rozhodnutí o stanovení penále lze vydat pouze v šestileté lhůtě od konce roku, ve kterém nastala splatnost daně, krajskému soudu nezbyvá, než ve shodě s názorem žalovaného konstatovat, že toto rozhodnutí rozšířeného senátu působí výlučně do budoucnosti. Nedoplatky uvedené v exekučním příkaze pod pořadovým č. 2. a 3. představují daňové penále daně z příjmu fyzických osob roku 2000 a 2001, doměřené v roce 2004 a 2005. Tato rozhodnutí jsou vykonatelná a uplynuly u nich lhůty pro podání opravného prostředku. Byla vydána v souladu s tehdy platnou zákonnou úpravou a judikaturou jak Nejvyššího správního soudu, tak i Ústavního soudu. V současné době nelze ve světle následné sjednocující judikatury těchto soudních instancí provádět změnu již pravomocných rozhodnutí. Bylo na žalobci, aby využil lhůty pro opravu původně vydaných rozhodnutí, když při vyměření daně či penále zastával jiný názor, než prezentoval správce daně. Pokud tak neučinil, lhůty pro změnu rozhodnutí uplynuly marně a tento nedostatek již nemůže být v průběhu exekučního řízení zhojen.

Za nedůvodnou ve vazbě na shora uvedené musel krajský soud označit i žalobní námitku týkající se výše exekučních nákladů. Jak je patrné ze shora uvedeného, správce daně i žalovaný stanovili výši vymáhaných daňových nedoplatků zákonně, takže i výši nákladů za exekuci procentuálně vyjádřenou lze považovat za zákonnou.

Krajský soud proto žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému krajský soud přiznal nárok na náhradu nákladů řízení za jízdné jeho pracovníka osobním automobilem z Brna do Hradce Králové a zpět a stravné ve výši 66 Kč. Žalobce tak byla zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 13. června 2013

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu